

Legislatura fallida

«Siguem sinceres: des del carrer, les persones que vivim fora de l'arc parlamentari, n'esperàvem una altra cosa»

Aquest 21 de desembre ha acabat una legislatura parlamentària que hi ha força unanimitat en considerar-la fallida. Fallida, incòmoda, poc productiva. Desconcertant. Potser no se'n podia esperar res de bo, tenint en compte que naixia d'unes eleccions imposades per la repressió i la tirania de l'estat contra les institucions catalanes, i contra el mateix poble català que reclama llibertat. Però, siguem sinceres, des del carrer, les persones que vivim fora de l'arc parlamentari, n'esperàvem una altra cosa.

Va ser també un 21 de desembre, fa tres anys, quan votàrem aquest Parlament que ara acaba: es certificava, llavors, que la voluntat persistent, la força organitzativa i la inclusiva radicalitat democràtica expressades el memorable 1 d'octubre de 2017 no havien servit per obtenir de l'estat espanyol el més mínim reconeixement, ni tan sols per seure a negociar. S'imposaven unes noves eleccions autonòmiques com a càstig corrector, després d'haver aplicat l'article 155, i enmig una causa general que no només acabava amb la representació parlamentària escollida pel poble i amb el govern legítim de la Generalitat, sinó que l'empresonava i l'exiliava en un clar gest d'escarni i escarment. Legislatura ferida de mort des de l'inici, sí, però, diguem-ho clar, tot i així esperàvem dels representants escollits una millor gestió del moment polític. Calia.

L'inici i el final d'aquests tres anys parlamentaris també han estat marcats per episodis rellevants d'una contínua intromissió de les estructures d'estat rectificants, per la via repressiva, la voluntat expressada a les urnes. Ingerències, d'una banda, i acataments instrumentals poc combatius, de l'altra, que han provocat el trencament de la unitat estratègica dels partits independentistes i el desconcert de la societat civil: des de la no investidura del president Puigdemont fins a la destitució del president Torra, JxCat i ERC, els partits del govern, s'han desgastat en la picabaralla i desqualificació contínua, sense poder transmetre il·lusió ni esperança per a la construcció d'una República Catalana que millori la vida de la majoria. De fet, la Generalitat ni tan sols ha excel·lit en les polítiques públiques pròpies de la gestió autonòmica. I tot amb una oposició enrocada en l'antiindependentisme i amb una CUP amb poca representació que tampoc ha pogut visualitzar-se com a alternativa.

L'aplicació del 155 fa tres anys i la legislatura fallida també han esmicolat complicitats que cohesionen els nostres barris, pobles i ciutats. El PSC, anys enrere particip dels Pactes pel Dret a Decidir, no va tenir cap problema per manifestar-se conjuntament amb PP, C's i VOX contra aquest mateix dret, o per enriure's amb tots ells del dolor de les famílies represaliades. Imatges d'un Iceta-PSC festejant amb l'extrema dreta difícils d'esborrar. Ferran Pedret, en la seva darrera intervenció, deia que el PSC no oblidaria mai. Tant de bo no oblidin l'important paper que tenen per frenar l'avenç de l'extrema dreta i com, per fer-ho, avalar-la és la pitjor elecció. La pèrdua de complicitats ha arribat també de part de Catalunya en Comú Podem, que s'ha ancorat cap a les posicions menys sobiranistes i menys antirepressives, fins al punt d'abstenir-se en la proposta de llei d'Amnistia. La seva abstenció incomprensible en la darrera sessió ha certificat la degradació política d'aquesta legislatura, nascuda de la repressió i que ha perdut el nord.

Els moments són crítics. Les crisis acumulades eclosionen amb la devastació per la Covid-19. Toca una nova legislatura amb empena i valentia que respongui als problemes de la majoria de gent del país respecte als drets socials i econòmics, i respecte als drets polítics, democràtics. Des de baix, des de l'experiència municipalista, des d'aquests Guanyems que trenquen costures de partits en la política de proximitat, configurant confluències àmplies que parteixen de la participació directa, hi ha ganes d'aportar, de sumar, de fer possible sortir de l'atzucac.

Amb proposta i experiència, amb la ferma convicció que només ens en sortirem si posem la vida al centre de la política, i si la lluita pels drets socials i els drets democràtics es fa conjunta: el dret d'autodeterminació i la construcció de la República Catalana tenen molt més sentit si es posen al servei d'una societat millor, més igualitària en drets i respectuosa amb les diversitats, més feminista, ecologista i anticapitalista. I la recerca d'una societat millor, radicalment democràtica i justa socialment és molt més plausible fora del règim del 78 heretat del franquisme que limita les llibertats i les sobiranes en conjunt. Són lluites que sumen i es retroalimenten. Per avançar, no ens podem permetre cap més legislatura fallida.